Ralph Peters

CONTRAATAC

versiunea în limba română

UNCRIS

În afara de faptul că este unul dintre cei mai buni scriitori contemporani de *military-thriller*, fostul locotenent-colonel din US Army **Ralph Peters** este un comentator deschis al evenimentelor mondiale şi al situaţiei curente a puterii militare a Statelor Unite.

Autor al lucrării *Fighting for the Future: Will America Triumph*?, comentează „la prima mână" cele bune şi cele rele din armata americană şi nu se sfieşte să spună lucrurilor pe nume.

În următoarea nuvelă, Peters ne duce pe linia frontului într-un viitor vicios, unde echipamentul japonez ultraperfecţionat se combină cu primitivismul sălbatic al soldaţilor iranieni pentru a crea o nouă, letală ameninţare la adresa intereselor americane şi a păcii mondiale.

Împotriva acestui inamic, armata Statelor Unite dezlănţuie M-100, un avion cu cele mai avansate sisteme şi cel mai mare tun anti-blindate existent. Iar în acest raid de noapte a fi „mai mare" este fără îndoială „mai bine".

Aşa că, urcaţi „în şa" cu durii soldaţi ai *cavaleriei high-tech* din viitor, în vehiculele lor blindate, aducătoare de moarte.

3 noiembrie 2020
Primele ore ale dimineţii

— *Ruby* minus zece minute, spuse copilotul.

— *Roger*, confirmă Heifetz. Sistemele de luptă – verificat.

A aruncat o privire în jos, la tabloul de bord.

— Armamentul?

— Verde.

— Localizarea ţintelor?

— Verde.

— Activat contramăsurile?

— Verde.

— Verifică spaţiul.

— *Roger*.

Heifetz ştia că întreg regimentul, toate celelalte echipaje de luptă treceau prin aceeaşi procedură. Ca să fie treaba sigură. Pentru ultima dată.

Verificarea spaţiului însemna la distanţa contactului vizual direct, în care ei puteau alege să lupte. Parbrizele serveau şi ca monitoare. Primul test îi permitea echipajului să privească înainte prin materialul compozit transparent aşa cum cineva se uita pe fereastră. Afară, noaptea era plină de zăpadă, fulgi mari năvălind către avion cu o viteză ameţitoare.

— Din ce în ce mai bine, a remarcat copilotul.

Furtuna însemna că sistemele de la sol care utilizau ochirea clasică, vizuală, vor avea probleme în a-şi depista atacatorii.

— Treci pe radarul digital, a ordonat Heifetz.

Copilotul a atins tabloul de bord, iar noaptea cu fulgii dezlănţuiţi au dispărut. Pe marile parbrize a apărut imaginea clară a terenului pe care-l survolau, ca şi cum s-ar fi aflat în mijlocul unei zile perfect senine.

— *Ruby* minus opt minute.

Heifetz a admirat perfecţiunea imaginii radar din faţa sa. Avea suprarealismul unui fotograf deosebit de bun, doar că această imagine se mişca odată cu avionul, urmând câmpiile întinse devenite albe de zăpadă şi neaşteptate văi şi coline ale pustiului care marcau gropile deschise de exploziile minelor, ca nişte cicatrici ale peisajului. Apoi a spus:

— Treci pe imagine termică.

Copilotul a executat. Parbrizul şi-a schimbat aspectul, de data aceasta cu sursele de căldură evidenţiate pe fondul imaginii radar.

— Sortarea ţintelor.

Imediat, fiecare sursă de căldură pe care computerul de bord o identifica drept ţintă militară devenea roşie. Sute de ţinte, mai aproape şi mai departe, au umplut ecranul, ca şi cum monitoarele s-ar fi îmbolnăvit de pojar. Sub fiecare ţintă numerele aveau culori diferite, selectate de computer, pentru a contrasta cu fondul. Aceste erau priorităţile de atac selectate de computer. Pe măsură ce M-100 se mişca peste zonă, numerele se schimbau, odată ce noi potenţiale ţinte erau depistate, iar altele rămâneau în urmă.

— Jesus, făcu pilotul. Fii atent la asta.

Heifetz a mârâit. Aproape că a fost gată să recunoască că se simţea impresionat.

— Parcă ar cere să fie atacaţi, a constat copilotul. Spulberă-i dracului!

— La *Ruby*.

— *Ruby* minus şapte.

— Treci pe *compozit*, a ordonat Heifetz.

Următoarea imagine de pe ecran semăna cu cea „de zi” digitală cu ţintele adăugate ca puncte luminoase. Era o imagine computerizată care reunea toate sistemele de la bord plus informaţiile de la sateliţi şi baza de memorie programată. Într-un mediu suprasaturat de interferenţe electronice, sau unde contramăsurile bruiau unul din sisteme, computerul contrabalansa interferenţele, înlocuind orice lipsuri, în timp real, cu informaţii de la celelalte sisteme. Rezultatul era o imagine constant clară, perfect vizibilă a câmpului de luptă. Mai mult, dacă o anumită ţintă prezenta un interes special pentru echipaj, trebuiau doar să o desemneze cu degetul mănuşii electronice şi o imagine mărită împreună cu toate informaţiile pertinente apărea pe monitorul aflat imediat sub parbriz.

— *Ruby* minus şase, a raportat copilotul. Ţintele iniţiale la orizontul radar.

— *Roger*.

Apoi a intrat pe frecvenţa Comandamentului, apelându-l pe locotenent colonelul Tercus, comandantul *Squadron*ului 1 cu care se afla în legătură.

— *Whisky* 5-5, aici *Sierra* 1-3. *Over*.

— *Whisky* 5-5, *over*, a răspuns Tercus.

Chiar şi prin radio, comandantul de *squadron* reuşea să rămână stilat, elegant.

Tercus a ignorat regulamentele când a fost vorba de lungimea părului său, şi purta o stufoasă mustaţă de cavalerist care n-ar fi fost permisă nici unui alt ofiţer.

Tercus era pur şi simplu unul dintre acei oameni neobişnuiţi din Armată, care îşi făceau propriile reguli cu o uşurinţă derutantă. Tercus părea să fie eternul cavalerist şi era întotdeauna gata de luptă. În trecut, valoarea sa i-a depăşit întotdeauna nesăbuinţele ocazionale, dar Taylor nu voia să rişte nimic azi – aşa că l-a trimis pe Heifetz în misiune ca să se asigure că Tercus nu va scăpa de sub control. „*Minunat ofiţer*", a remarcat Taylor către Heifetz, *atât timp cât îl ţii în pătrăţica lui*."

— Aici *Sierra* 1-3. Vreau un status raport. *Over*.

— *Roger*, a răspuns Tercus. Totul pe *verde*. *Ruby* minus cinci. Activaţi contramăsurile la minus trei. *Jeez*, Dave. Te-ai uitat la zona ţintă? De necrezut!

— *Roger*. Activăm contramăsurile la minus trei. Liber la arme la minus unu.

— *Lima Charlie*[1]. Încă o zi bună pentru ucis *indieni*. *Over*.

— 1-3, *out*, a încheiat Heifetz şi s-a întors spre copilot. Menţine imaginea compozită.

— Imaginea compozită fixată. *Alpha Troop* se desprind din formaţia principală.

— *Roger*. Stai cu ochii pe ei.

Pentru *Alpha Troop* fusese desemnată misiunea de a bombarda şantierele de reparaţii şi triajele japono-iraniene de la Karaganda şi zonele de ansambluri ale Corpului III Iranian. Heifetz a ales să acţioneze separat de *Alpha Troop*, deoarece comandantul *squadron*ului trebuia să rămână cu formaţia principală a unităţii sale. Heifetz putea asista şi controla acţiunea – şi putea adăuga putere de foc pentru obiectivul imens a lui *Alpha Troop*.

— *Ruby* minus trei.

— Activează dispozitivele de bruiaj.

Cu toată autodisciplina sa, Heifetz nu s-a putut stăpâni să nu-şi ridice vocea. Simţea vechea şi familiara excitare punând stăpânire pe el.

— Bruiajele activate. Toate contramăsurile active şi pe auto-control.

Nu era nici o schimbare în imaginea clară ce apărea pe parbrizul lui M-100. Dar Heifetz şi-a imaginat că poate simţi fluxul electronic revărsându-se asupra teritoriului. Capabilităţile *stealth* şi contramăsurile pasive ascunseseră sistemelor de detecţie apropierea lor de zona obiectivului. Acum electronica de atac va copleşi orice radar cunoscut sau sisteme de ochire. Operatorii inamici s-ar putea să nu vadă nimic altceva în afară de *scame* pe monitoarele lor, sau mii de imagini false printre care vor fi ascunse păsările *Squadron*ului 1. Dispozitivele de bruiaj puteau chiar să supraîncarce şi să distrugă fizic anumite tipuri de receptoare inamice. Ultima tehnologie permitea

---

[1] Lima Charlie - cod în fonie pentru sintagma: "(*te aud*) *Tare şi Clar*" (Loud & Clear).

puternicelor sisteme de bruiaj să învăluie comunicaţiile inamice, blocându-le până la sosirea la sosirea avioanelor, sau prăjeau electronica de recepţie. Era un război al focurilor invizibile; desfăşurat în microsecunde.

— *Ruby* minus doi, a spus copilotul. Karaganda drept în faţă, pe orizontul îndepărtat.

— *Sierra* 5-5, aici Sierra 1-3, *over*, l-a apelat Heifetz pe Taylor.

Bătrânul lipsise de la radio vreo câteva minute, dar acum vocea sa a răspuns prompt.

— Aici 5-5. Raportează, 1-3. *Over*.

— Obiectivul la vedere. Toate sistemele pe verde. Bruiajele active. Nu avem pierderi pe ruta de apropiere.

— Bună treabă, 1-3. Dezlănţuie iadul asupra lor.

Heifetz aproape că era să închidă comunicaţia. Vocea lui Taylor părea să conţină tone de agitaţie şi finalitate, pentru care nu mai era timp de irosit cu vorbe. Răspândit pe o deschidere de o sută de mile nautice, regimentul se îndrepta spre bătălie, îndepărtându-se de suportul bazei şi intrând în necunoscut. Taylor avea o mie de griji.

Dar colonelul nu prea terminase de vorbit cu Heifetz. Chiar înainte ca ofiţerul cu operaţiile să decupleze, vocea lui Taylor a revenit:

— Noroc, Dave.

Tonul micii voci mecanice din căştile sale a reuşit cumva să transmită adâncimea unei emoţii sincere, de care Heifetz nu l-ar fi crezut capabil. Cele trei silabe l-au pătruns, făcând contactul uman, spunându-i lui Heifetz că el este cel ce contează, că trebuie să aibă un viitor, nu doar un trecut. Că măcar unui singur om de pe lume îi păsa de el. Că şi el, de asemenea conta la nivel personal.

Să-l ia naiba, îşi spuse sieşi Heifetz, adică chiar opusul, în timp ce se lupta să învingă un val de emoţie.

— Noroc şi dumneavoastră, spuse Heifetz.

Vocea sa a sunat pompos şi nesatisfăcătoare pentru el. Deodată, şi-a dorit să fi făcut efortul de a se aşeza şi să fi vorbit deschis cu Taylor măcar o dată, pentru a explica totul, despre Mira, despre fiul său, despre pierderea frumuseţii, a ceea ce fusese mai bun în fiinţa sa odată cu familia şi ţara sa. Măcar o dată, ei ar fi trebuit să vorbească despre aşa ceva. Taylor ar fi înţeles. De ce a fost atât de mândru? De ce nu se puteau înţelege oamenii unii cu alţii?

— *Ruby* minus unu, a anunţat copilotul.

— Deblochează armamentul.

— Armele complet pe verde.

Imediat ce copilotul a atins comenzile, Heifetz a simţit ceva uşor pulsând în M-100. Tunul de mare viteză îşi şi găsise ţintele prioritare. Era ca şi cum sângele pulsa într-o arteră. Sistemul de stabilizare de pe M-100 era superb, dar forţa super-tunului era atât de mare încât nu putea fi absorbită întru-totul. Încet, după sute de trageri, îşi pierdea precizia şi trebuia recalibrat.

Dar asta va fi în viitor. Acum, tunul ataca în mod automat ţintele îndepărtate care se aflau mult dincolo de vederea umană.

Imaginea de pe display licărea ici-acolo, unde ţintele au fost deja distruse. Duzini de lovituri reuşite erau executate de cei în compania cărora Heifetz executa raidul.

— *Ruby,* ACUM! *Ruby,* ACUM! a strigat copilotul. Fii atent! Chestia asta nenorocită, chiar funcţionează.

Heifetz a privit în jos la aparatul de contorizare a loviturilor efective care înregistra câte lovituri reuşite a înregistrat *squadron*ul. În mai puţin de un minut de la intrarea în acţiune, numărul – în creştere constantă – se apropia de două sute. Propriul lui sistem a doborât paisprezece, nu cincisprezece – şaisprezece ţinte inamice.

Vocea locotenent-colonelului Tercus răsuna pe reţeaua de comunicaţii, adăugându-se la vocile tuturor membrilor *squadron*ului, cu vechiul de secole strigăt de luptă:

— Atacaţi, ticăloşilor, atacaţi!

Unul dintre subordonaţi i-a răspuns cu un strigăt ca al rebelilor[2].

Euforia era evidentă. Aproape incontrolabilă. Chiar şi Heifetz a vrut să sară din scaun.

Şi-a reamintit ceva ce i-a spus un general israelian cu mulţi ani în urmă. Când era tânăr. Şi invincibil.

„Numai soldatul care şi-a croit prin luptă drumul de întoarcere dintr-o înfrângere, i s-a confesat generalul Lan, *înţelege cu adevărat bucuria unei victorii*."

Contorizatorul arăta că admirabilul avion cu care Heifetz fulgera prin cer distrusese treizeci şi şapte sisteme de luptă inamice, de primă prioritate.

Acum sunt treizeci şi opt.

Pentru prima oară după mulţi ani, David Heifetz s-a surprins zâmbind ca un copil.

Senior Technical Sergeant Ali Toorani era foarte dezamăgit de dispozitivul pe care i-l dăduseră japonezii. L-au înşelat, iar gândul că s-a dovedit a fi atât de naiv îl umplu de

---

[2] Strigătul rebelilor (al soldaţilor Sudişti din Războiul Civil din America) – felul cum suna este discutabil: *"YEE-HAW"*, *"YEE-HA"*, *"YAY-HOO"*, *"YEE-AAY-EEE"*, *"WA-WOO-WOOHOO"*.

furie. Japonezii erau când fals politicoşi, când de neiertat de superiori la şcoala de instruire aflată la periferia Teheranului, dar i se spusese că vor da *fidelilor* arme infailibile, de departe mult mai bune decât ale diavolilor din nord şi vest. El a crezut şi s-a străduit să înveţe, în timp ce japonezii erau inuman de pretenţioşi referitor la cât de mult poate învăţa un om.

Fusese mândru de măiestria sa în utilizarea sistemului radar şi avea mare încredere în abilităţile sale şi în aparat. A învăţat cum să citească toate informaţiile, să înţeleagă ce-i arăta displayul. Căpătase o mare îndemânare. Îndeplinise chiar şi sarcini de mentenanţă cerute de japonezi, deşi era o muncă „de jos" cu mult sub statutul unui *senior technical sergeant*. De obicei, executa aceste lucrări când nu era nimeni prin preajmă ca să-l vadă. Iar metoda părea să fie bună. Chiar şi atunci când alte aparate se defectau, al lui continua să funcţioneze. Cu aparatul său radar făcuse lucruri mari în acest război.

Dar, până la urmă, japonezii au minţit precum toţi ceilalţi diavoli dinaintea lor. Chiar şi dacă s-a înjosit să muncească precum cel din urmă amărât ca să aibă grijă de aparatul său, tot a dat greş.

Ali se uita la ecran cu disperare şi mânie crescândă. Noaptea fusese liniştită. Nu au fost avioane sau elicoptere ruseşti pe cer. În ultimele săptămâni au fost din ce în ce mai puţine, iar acum cerul aparţinea cu totul alor lui.

Dar, fără avertisment, ecranul de pe consola sa se umpluse de lumină. După spusele instructorilor japonezi, o asemenea aberaţie era imposibilă. Acum, pe ecranul trădător apăreau mii de imagini, fiecare părând a fi un avion inamic sau aşa ceva. Ceea ce era imposibil. Nicicând cerul n-ar fi putut fi atât de aglomerat. Oricum, ruşilor le mai rămăseseră doar câteva avioane. Aparatul era, pur şi simplu, înşelat.

Ali era dezgustat şi se îndepărtă de acea drăcie inutilă. Trecu prin hol la următorul post unde lucrau prietenii săi Hassan şi Nafik, şi ei de serviciu în acest schimb târziu.

— *Allahu Akbar*![3] îşi salută Ali prietenii. Vedeţi că aparatele japonezilor noştri nu funcţionează nici unul cum trebuie. Căştile scot sunete dureroase.

— Japonezii sunt diavoli, a murmurat Nafik.

Ziua căpitanului (*ichi-i*) Murawa a fost lungă şi dificilă, iar acum, somnul îi era adânc şi greu. Până în prezent, viaţa nu i-a dat nici un motiv să pună la îndoială înţelepciunea superiorilor. A fi japonez însemna să te simţi parte a celei mai dominante puteri, economică şi politică, de pe pământ, iar a fi ofiţer japonez însemna să faci parte

---

[3] Allahu Akbar (الل أكبر) – sintagmă islamică (*Takbir*) care se traduce prin "*Allah e (cel mai) mare*".

dintr-o armată ale cărei calităţi – dacă nu şi forţă – şi putere tehnologică, a umilit marile puteri mondiale ale secolului trecut. Mai întâi, Statele Unite, un gigant molâu, mulţumit de sine, şi-a primit lecţia în Africa, unde tehnologia japoneză i-a măcelărit pe ignoranţii americani. Iar acum venise rândul ruşilor, care nici măcar nu opuseseră până acum o rezistenţă care să merite a fi numită aşa. Da, a fi ofiţer japonez, în special unul al noii elite de ofiţeri-ingineri electronişti, era un lucru minunat. Te respecta toată lumea.

Pentru Murawa era ceva cumplit să descopere deodată că are îndoieli.

Îi ura pe iranieni. Le ura indolenţa şi murdăria, neputinţa de a înfrunta realitatea aşa cum o ştia el şi aroganţa precum că totul li se cuvenea de drept. Criminala neglijenţă în manevrarea echipamentului militar scump era suficientă, fără a mai adăuga rezistenţa pasivă la îndeplinirea sarcinilor de întreţinere de rutină, neglijenţa acestor oameni ai deşertului de a realiza operaţiuni fundamentale precum schimbarea filtrelor de nisip şi praf, şi reticenţa de a verifica nivelul lichidelor. Dar cel mai rău era comportamentul lor social. Opinia lui Murawa despre ei era că sunt nişte copii alintaţi, setoşi de sânge. Când *jucăriile* lor scumpe se stricau – întotdeauna numai din vina lor – copiii îşi dezlănţuiau temperamentul isteric, învinuind fabricantul jucăriilor de înşelăciune şi rea credinţă – sau lipsă de calitate, o acuzaţie pe care Murawa o considera deosebit de jignitoare şi nejustificată. Echipamentul japonez ce fusese livrat iranienilor era cel mai bun din lume – cel mai eficient şi cel mai fiabil. Fiind uşor de operat şi întreţinut, era nevoie de o acţiune premeditată, intenţionată, pentru a-i compromite performanţele. De fapt, cea mai mare parte a sistemelor erau atât de uşor de operat, încât până şi iranienii puteau fi capabili să le folosească în condiţii de luptă.

Efortul colosal făcut pentru reparaţii avea nişte costuri ce depăşeau estimările. Pentru un fleac de lubrifiere sau o simplă curăţare, erau distruse componente majore mecanice sau electronice. Subansamble revoltător de scumpe trebuiau să fie complet înlocuite, în loc să li se facă reparaţii anticipate.

Iar iranienii susţineau batjocoritor: *Ne-aţi vândut echipamente de proastă calitate. V-aţi încălcat promisiunile. Ne-aţi nesocotit încrederea.*

Murawa s-a săturat să mai audă de astea şi nu ştia cât timp va mai reuşi să-şi controleze temperamentul. Echipele sale de reparaţii, compuse din militari şi civili-angajaţi, erau extenuate. Iar efectul constatării că rezultatul muncii lor grele era din ce în ce mai puţina grijă din partea iranienilor şi un număr tot mai mare de sisteme japoneze delicate ajungeau distruse în atelierele de reparaţii de la Karaganda – unele pentru a doua sau a treia oară – era foarte rău pentru moral. În loc să fie răsplătiţi, rezultatul muncii lor era că picau de proşti.

Astăzi, un echipaj de barbari iranieni au transformat într-un simplu morman de fiare un tanc ale cărui mecanisme principale au fost complet distruse, prosteşte, de praf. Vehiculul era doar unul dintre sute – dar sălbaticii au făcut o şmecherie. Străduindu-se să-şi stăpânească râsul, au zăbovit pe la standul de recepţie şi diagnostic din parcul mecanic. Nimeni nu le-a acordat prea multă atenţie, presupunând că e vorba doar de nişte obişnuiţi militari iranieni indisciplinaţi, care n-au chef să se întoarcă mai repede la datoria lor. Dar, când un tehnician japonez a început să se urce pe tanc, au încetat să râdă şi au privit cu mare atenţie. Doar atunci când tehnicianul a ieşit cu o grabă nebună din vehicul, ţipând în asemenea hal, gata să-şi rupă corzile vocale, au izbucnit şi iranienii într-o veselie de nestăpânit. Râdeau precum nişte copii încântaţi.

Iranienii dăduseră drumul unui şarpe veninos în interiorul compartimentului echipajului. Acum, unul dintre membrii de bază ai echipei lui Murawa zăcea la infirmerie, delirând şi în pericol de a muri. Iar singurul comentariu făcut de iranieni era: *Allahu Akbar*!

Murawa ar fi vrut să răcnească la ei: „*Dacă Allah al vostru e atât de mare, lăsaţi-l pe el să vă repare blestematul de tanc*."

Dar ar fi fost ceva inacceptabil. Deloc în stil japonez.

Incidentul a lăsat să iasă la suprafaţă o mulţime de îndoieli pe care şi le reprimase. Se îndoia că oamenii importanţi care conduceau Japonia înţelegeau cu adevărat situaţia reală. Oare n-au învăţat americanii pe calea cea grea, cu aproape juma' de secol în urmă? Iranienii erau cu toţii prea convinşi de bizara lor superioritate. Lumea întreagă le datora totul. Ei nu înţelegeau nici relaţiile contractuale, nici prietenia civilizată. Ceea ce trecea drept concept al onoarei era ceva doar cu puţin mai mult decât vanitatea saturată cu sânge. Nu puteau nici măcar să spună adevărul despre lucrurile simple, ca şi cum un discurs cinstit ar fi depăşit posibilităţile lor biologice. Oare de ce s-a aliat Tokyo cu ei? Ce se va întâmpla când iranienii şi restul lumii islamice se va ridica din nou? Murawa nu putea crede că el este singurul care vede adevărul.

Şi-a dorit să fie acasă, în Kyoto. Măcar pentru o noapte. Murawa se simţea fericit că s-a născut în cel mai grozav, cel mai japonez dintre oraşe – spre deosebire de Tokyo cu compromisurile sale la degenerescenţa occidentală. Nu exista nimic mai minunat decât grădinile din Kyoto la vreme de toamnă. Neasemuite erau fetele din Kyoto cu amestecul lor specific, dezarmant, de delicateţe şi forţă tinerească. Cu siguranţă, erau deosebite de femeile oribile din Asia Centrală cu hainele lor ciudate şi murdare, şi trăncăneala continuă. Cei cu cicatrici lăsate de boli – evident netratate în acest mediu primitiv – arătau şi mai groaznic decât ceilalţi. Pentru Murawa nu exista nici urmă de romantism în Asia Centrală. Doar deşert oribil, marcat de cicatricele excavaţiilor şi de

oraşe răsărite aiurea în mijlocul pustietăţii, sufocate de industrii pe jumătate moarte, al căror principal produs părea a fi doar aerul poluat. Era ceva precum o neplăcută călătorie în timp, de-a lungul secolelor trecute, din care se păstrau doar cele mai nenorocite aspecte. Asia Centrală îl făcea pe Murawa să se simtă bolnav sufleteşte şi era recunoscător pentru fiecare zi în care măcar trupul îi rămânea sănătos.

La prima vedere, nu doar iranienii creau probleme. La instruirile de la Cartierele Generale, Murawa discutase cu camarazii ofiţeri care avuseseră misiuni comune cu Forţele Uniunii Islamice Arabe. Povestirile lor l-au convins că erau puţine diferenţe între calvarul lui Murawa şi al lor.

În ciuda succeselor fără precedent, situaţia de pe front a început să stagneze. Nu era nici un argument militar pentru care să nu se treacă în ofensivă. Ruşii erau evident învinşi. Dar fiecare victorie locală dovedea cu prisosinţă că înaintarea era greu de susţinut logistic. Iranienii şi arabii pierduseră atât de multe sisteme de luptă încât nu prea mai aveau cu ce să execute asaltul final. Liderii lor urlau că japonezii erau obligaţi să le înlocuiască pierderile. Dar chiar şi Murawa, care era doar căpitan, ştia că nu există sisteme de rezervă. Industria japoneză a dat tot ce a putut pentru a dota forţele deja desfăşurate. Şi, chiar dacă ar fi fost disponibile sisteme suplimentare, ar fi fost imposibil de transportat peste noapte tocmai din Japonia în străfundurile Asiei Centrale. Faza de pregătire a războiului durase ani de zile.

Dar iranienii refuzau să priceapă. Murawa trăgea de oamenii săi până ce aceştia efectiv nu mai puteau funcţiona fără să doarmă. Se străduia cu disperare să-şi facă datoria de a reda în funcţiune cât mai multe sisteme forţelor combatante minimale care acţionau pe frontul de nord. Şi tot ce auzea erau plângeri care creşteau în intensitate, ajungând să sune a ameninţări.

Tot ce mai voia acum era să doarmă. Avusese o zi grea... o zi proastă. Somnul era singura lui pauză şi răsplată.

Exploziile l-au trezit.

Murawa visa la frunze arămii şi vechi clopote de templu. Deodată clopotele au început să răsune cu o ferocitate care l-a smuls din odihna sa. A stat câteva clipe lungi cu mâinile lipite peste urechi complet dezorientat.

Sunetele de clopot răsunau tare precum tunetele. Zidurile şi podeaua vibrau, de parcă pământul se îmbătase. *Cutremur*, se gândi. Apoi, o explozie în apropiere a spulberat toată sticla rămasă în ferestrele camerei sale şi o lumină portocalie orbitoare a pătruns în camerele spartane ale cazărmii.

Doamne, a înţeles, *suntem atacaţi!*

Şi-a înşfăcat hainele dintr-o mişcare. Era obişnuit să vadă rezultatele mecanice ale luptei. Dar niciodată nu i-a mai simţit efectele imediate. Odată, a văzut în depărtare un vechi avion reactiv rusesc doborât de pe cer. Dar niciodată ca acum.

Zgomotul înfiorător de *clopote* nu se oprea. Urechile îl dureau groaznic, făcându-i capul să bubuie. Sunetul era atât de puternic încât avea forţă fizică. Zgomotele făcute de exploziile imense aveau sens pentru el, dar nu şi *clopotele*.

Sunetul făcut de vocile oamenilor era slab, abia audibil în mijlocul acestui concert dement al *clopotelor*.

Şi-a încălţat bocancii pe picioarele goale şi a fugit afară din cameră, poticnindu-se pe coridorul întunecat către intrarea în clădirea cazărmii. Poliţistul militar iranian aflat de gardă se îngrămădise într-un colţ al holului şi se văieta zgomotos.

— Ce se-ntâmplă? l-a întrebat Murawa în japoneză.

Dar nici măcar nu se adresa iranianului năucit. A trecut prin uşa spartă, tropăind pe sticla spartă şi peste pietriş.

Afară, fulgi mari cădeau din cerul negru. Covorul alb de pe sol era în totală discordanţă cu nenumăratele focuri răspândite până la orizont.

Parcul motorizat. Atelierele sale de reparaţii.

Privea, înlemnit, cum un tanc greu strălucea în argintiu-alb-auriu ca şi cum ar fi fost electrificat. În apropiere, un alt vehicul părea să se scufunde în pământ, ca un animal bătut – după care a sărit şi a început să strălucească.

La fiecare nou *flash* sunetul ca de *clopot* enorm se rostogolea peste pământuri.

Clopote! Tancurile lui! Vehiculele sale preţioase! Comorile sale!

Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmpla? Ce fel de arme foloseau ruşii? De unde veneau?

Încă un detunet apocaliptic i-a făcut craniul să vibreze, şi, o clipă, a crezut că iranienii au întors armele împotriva lor. Dar asta era imposibil. Era prematur. Iar iranienii n-ar fi putut nici când să pună la cale aşa ceva.

Se îndreptă spre centrul de comunicaţii, călcând cu paşi nesiguri prin zăpadă. Îl împinse în lături pe un soldat iranian cu ochii holbaţi şi plini de teroare, prilej cu care şi-a dat seama că ieşise neînarmat. Faptul l-a făcut să se simtă şi mai neajutorat, deşi un pistol n-ar fi fost prea eficient împotriva acelui ceva cu care se juca Dumnezeu în noapte.

A alergat pe drumul obişnuit – cea mai scurtă cale – fără să se gândească că ar trebui să se adăpostească. Aerul din jurul său şuiera. La periferia câmpului vizual, siluete întunecate se mişcau printre umbre sau se conturau o clipă pe fondul câte unui

incendiu local infernal. Era încă mult prea excitat pentru a analiza situaţia în mod serios. Ambiţia sa imediată se limita la a ajunge în centrul de comunicaţii. Cineva de acolo trebuia să aibă nişte răspunsuri. Alţi ofiţeri sau subofiţeri japonezi. Centrul de comunicaţii îl atrăgea atât ca un loc unde să-şi facă datoria, cât şi ca un adăpost.

Aproape că reuşi.

Mai avea doar câţiva paşi, alunecând prin spaţiul deschis dintre parcul auto devastat şi zona administrativă, când o forţă precum aceea a unui val oceanic fierbinte l-a ridicat de pe sol şi l-a aruncat înapoi. Acţiunea s-a petrecut cu o viteză irezistibilă, dar a avut totuşi timp să simtă o completă dezorientare când unda de şoc l-a rostogolit prin aer la fel ca pe un copil luat pe neaşteptate de răbufnirea mării. O clipă, gravitaţia a dispărut şi timpul s-a dilatat destul ca să simtă uimirea, apoi teroarea primară, înainte ca cerul să-l trântească înapoi pe pământ. În ultima fracţiune de secundă a întins mâna ca să se protejeze. Lovi pământul cu trupul, într-un unghi nepotrivit, iar mâna i-a trosnit ca un băţ uscat. Rămase întins pe sol, sorbind cu nesaţ aerul. Sub omoplat simţea ceva umed. Îşi ridică capul precum un cal rănit ce încerca să se scoale. Era ceva imposibil de dificil.

A încercat să se ridice singur, dar pur şi simplu nu reuşea. Aproape că ajunse într-un genunchi, dar braţul său drept nu voia să coopereze. Când a priceput că chestia aceia care se bălămbănea la capătul membrului era propria sa palmă, l-a inundat un val de greaţă. Toată uniforma, tot trupul, îi erau năclăite de sânge. Nu-şi dădea seama de unde provine. Lumea întreagă îi apărea ca fiind extrem de intensă, dar şi neclară în acelaşi timp.

Lăsă să-i cadă braţul rupt, ascunzându-şi-l vederii.

Ninsoarea se transformă în ploaie.

A căzut, întinzându-se cu spatele pe jos. Ploaia rece îi cădea pe faţă. Dar putea vedea că în înalturi continua să ningă. O furtună de vârtejuri albe. Stelele dispăruseră de pe cer. Simţea răceala udă pătrunzându-i prin uniformă, cuprinzându-i spatele, picioarele, chiar dacă părţile frontale, expuse, ale corpului său simţeau căldura emanată de incendiile ce se răspândeau.

Zăcea la limita dintre conştient şi subconştient, admirând izbucnirile de vânt de deasupra sa şi clipind când picăturile de ploaie îi cădeau în ochi.

Se întreba de ce nu simte nici o durere.

Sunt bine, se încuraja singur. *Sunt bine*.

Zgomotele ca de clopot au încetat. De fapt, lumea întreagă era complet tăcută. Dar *flash*urile continuau. Zidul roşiatic făcut de lumina incendiilor era atât de înalt încât părea să se arcuiască peste locul unde zăcea Murawa.

Ce nu e în regulă? De ce nu mă pot ridica? De ce era atât de linişte?

Cerul e în flăcări, îşi spuse.

Ce se întâmpla?

Depozitul de combustibil, a constatat cu luciditate.

Au lovit depozitul de combustibil. Iranienilor li s-a permis să-l administreze ei singuri şi – neaşteptându-se la viitoare pericole din partea ruşilor – au fost neglijenţi şi nu au mai ridicat valuri de pământ împrejur. Nici nu au dispersat stocurile.

Totul arde, se gândi resemnat. Dar de ce nu se putea ridica? I se părea că la prima încercare reuşise aproape să se ridice în picioare. Dar acum muşchii nu-i mai dădeau deloc ascultare.

Îi trecu prin minte că acum vor fi nevoiţi să-l trimită acasă. La Kyoto.

Unde era durerea?

Adunându-şi toată voinţa ţi forţa, Murawa se propti în cotul sănătos.

Totul era cuprins de flăcări. Era sfârşitul lumii. Pe jos ar fi trebuit să fie zăpadă, sau noroi. Dar... de undeva se ridica praful. Nori şi vârtejuri de praf, spectaculos de minunaţi. Lumea în flăcări îşi dilua şi-şi schimba culorile prin norii mătăsoşi.

Intra în şoc.

Lumea părea să încetinească de parcă i-ar fi dat timp să ţină pasul cu ea. Pe când privea, un transportor de trupe şenilat din apropierea atelierului de reparaţii s-a ridicat către cer, rostogolindu-se ciudat. Simţi cu bucile cum tremură pământul.

Bucăţile de metal întunecat recădeau pe pământ, uneori sărind înainte de a rămâne nemişcate.

Se sufoca. Tuşea. Dar nu se putea auzi tuşind, iar faptul îl înspăimânta.

Şi totuşi, liniştea părea atât de minunată. Cu universul în flăcări.

Unde era durerea?

Văzu o siluetă întunecată alergând, urmărită de flăcări. Omul alerga şi dansa frenetic în acelaşi timp, dând din mâini, răsucindu-se, căzând în genunchi. Apoi ochii lui Murawa s-au concentrat şi a văzut că omul arde şi că nu era vorba de nici un dans.

Murawa s-a prăbuşit înapoi în noroiul creat de propriile sale dejecţii. Îşi dorea să nu-şi fi uitat pistolul, pentru că ar fi vrut să fie mort înainte ca focul să ajungă la el.

SFÂRŞIT